בח א מיי׳ פ״ד מהלכות א מייי פיין מהלכות פסולי המוקדשין הל' א:

במ ב מיי׳ פ״ז מהלכות תמידין הלכה ד ופ״ד מהל' ביאת מקדש הלכה ט: ל ג מיי' פ״ד מהלכות פסולי המוקדשין הלי ב: לא ד מיי' פ"ה מהלכ עבודת יו"כ הלכה יג:

> מוסף רש"י . הובא בסוף המסכת

רבינו חננאל

מותבינן תוב והוציא את כל הפר כו׳. ופריק רב פפא בעור ורשר וחרש כולי טלמא לא בדם הפר. ר' חנינא ור' אמי אמרי לא איהרו פר. וריש דם נמי איקרי פר. ואע"ג . דאמר רר אשי מסחררא רמאז . דחו רבי חנינא ור' אמי ואמרי במה הוכשר אהרן לבוא אל . הקדש בפר בן בקר לחטאת, ולעולם כדאמרינן בפר ולא בדמו של פר. ואקשינן למאן דאמר בפר ואפילו בדמו של דאמר בפר ואפילו בדמו של פר, היאך מקריבין זה הפר וכבר מת בעליו, וקיימא לן דחטאת שמתו בעליה למיתה ... אזלא ולא קרבה כלל. **אמר** ליה רבין בר רב אדא לרבה הכי אמרי תלמידיך אמר רב עמרם זה הפר חטאת צבור הוא וחטאת צבור לא צבור ווא וווטאון צבור לא אזלה למיתה אלא קריבה משום דלא איפשר שימות ציבור כולו. דתנן בתמורה ציבור כולד. דוגן בוגמודה פרק ב׳ א״ר מאיר והלא פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול ופסח דקרבן יחיד הן ודוחין את השבת ואת הטומאה, לאו מכלל דאיכא תנא דתני דאינון קרבן ציבור. ואתמהינן ולטעמיך הא דתניא א״ר יעקב והלא פר . הטלח דרר של אירור ושטירי ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה מכלל דאיכא את הטוניאה מכיל האיבה תנא דתני הני דקרבן יחיד נינהו. אלא ר' מאיר ור' יעקב . תרווייהו [קמהדרי] להאי תמורה יש בקרבנות הציבור מה שאין בקרבנות היחיד, שקרבנות הציבור דוחין השבת והטומאה, וקרבנות יחיד אין דוחין לא שבת ולא טומאה. ואמר ליה ר׳ ולא טומאה. ואמר ליה ר׳ מאיר כללא הוא ביחיד, והרי פר יום הכפורים כו'. וא"ל פריום הכפורים כו , ואיק ר' יעקב כללא הוא בציבור, והרי פר העלם דבר של צבור רו׳. אלא אי שמיט לד כללא דוחה שבת ודוחה טומאה ואפילו קרבז יחיד. וכל שאיז ולא טומאה, אפילו קרבן . צרור. [איחיביה אביי] ורי איז קרבן ציבור הוא, והתני פר של יום הכפורים או שעירי ור' שמעון אומרים ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו לנדבה, שאין חטאת ציבוו מתה. הנה אילו התנאים אומרים כי פר יום הכפורים אומוים כי פו יום הכפוזים חטאת ציבור היא. ודחיגן מאי פר, ופר העלם דבר של צבור כו׳. והתניא בהדיא של יום הכפורים. ותריצנא לא תימא שאיז חטאת צבור השותפין מתה. למאי נפקא

איתיביה רבי יצחק נפחא לרבי אמי והוציא את כל הפר. הכל משמע דלמאן דאמר אפילו בדמו של פר מיקרי פר

אפילו לאחר זריקה דהאי קרא לאחר זריקה איירי והא דפריך לעיל ואת פר החטאת גבי יום הכפורים ולאחר מתן דמו משתעי קרא . גבי פסח עד שיזרק מיבעי ליה לאו משום דלאחר זריקה לא מיקרי

שה אלא משום דבתר זריקה דכבר נעשה עיקר כפרה במה יהא נמנה עליו ותו לא מיקרי בעליו: ואת פר החמאת ואת שעיר

החמאת. והכא ליכא למימר שיוליא את כולו כל מה שנשאר מן הפר שהיה כבר דהא לא כתב כל כדכתיב בפר כהן משיח והא דלא פריך מולקח מדם הפר דהא אינטריך לכדדרשינן בפ"ב דובחים (דף כה:) הלורם אוזן הפר ואח"כ קיבל דמו פסול שנאמר מדם הפר הפר שהיה כבר פירוש מחיים: המאת צבור היא ולאו למיתה אולא. תימה לי אכתי תיקשה ליה נהי דלא אולא למיתה הא רועה היא דהא ר"ש דאמר לקמן דאין חטאת לבור מתה קאמר ירעו עד שיסתאבו ונראה לי דיש לומר דההיא רעייה דרבנן היא ולא גזור אלא כעין ההיא דלקמן דנתכפרו בעליה באחר לגמרי כיון דכיולא בה בחטאת יחיד מתה אבל הכא דלא מתו כל בעליה לגמרי שהרי אחיו הכהנים קיימין ועוד דכהן גדול אחר ממונה תחתיו דלא דמו למתו בעליה דמטאת יחיד לא גזרו: פר העלם של צבור ושעירי עבודת כוכבים. בכל דוכתא נקט פר לשון יחיד ושעירי עבודת כוכבים לשון רבים ותימה הוא אמאי אי כמאן דאמר בפ"ק דהוריות (דף ה.) דכל שבט ושבט מביה שעיר בעבודת כוכבים ולהכי נקט לשון רבים אם כן נימא נמי פרי העלם דבר דסבירא ליה דבשאר מצות כל שבט ושבט מביא פר ונראה לי דסבירא ליה כל שבט ושבט מביא שעיר והא דלא נקט פרי העלם דבר משום דלא פסיקא ליה דאתי למיטעי למימר דאיירי נמי בפר שמביא לבור בעבודת כוכבים וזה אינו י דההיא עולה הוי הלכך נקט פר דלא ניתו למיטעי:

והתניא פר של יום הכפורים ושעיר של יום הכפורים

בו׳. ה״ג רש״י ובספרים ישנים יש והא קתני ולהכי ל"ג ליה דוהא קתני משמע והא קתני בברייתא דאייתינן כבר וזה אינו דאי מיתני' הכי פר של יוה"כ ושעיר של יום הכפורים במאי טעי מעיקרא דשני ליה אשעיר אלא ודאי והתניא גרסינן וברייתה החריתי היה בעלמה דתניה הכי ולאו ההיא דלעיל היא:

ונפקא מינה דלא מייתו כהנים פר בהוראה. הא דלא

קאמר דנפקא מינה לאהדורי אטהורים דאי קרבן לבור הוא לא מהדרינן למ"ד טומאה הותרה היא בלבור ואי דשותפין הוא מהדרינן כדמשמע בפ"ק (דף וֹ:) דדווקא בלבור היתר היא ותו לא לא בשל יחיד ולא בשל שותפין ורבא דהכא סבירא ליה התם טומאה היתר היא בלבור וי"ל משום דר"ש קאמר הכא אין חטאת לבור מתה ולריך להגיה נמי בדבריו

לדברי מינה דלא מייתו כהנים פר בהוראה. כדגרסינן בהוראות פרק ראשון, א״ל אביי לרב יוסף שמענא ליה לר׳ שמעון דאמו הורות אל היו כונב כל בחוד המניא פר רושעיר של יום הכפורים שגבדו והפריש אחרים תחתיתן כולן ימותו דברי ד' חטאת השותפין לא אולמיתה, דתניא פר רושעיר של יום הכפורים שגבדו והפריש אחרים תחתיתן כולן ימותו דברי ד' יהודה, ר' אלעזר ור' שמעון אומרים ירעו עד שיסתאבו, א"ל רב יוסף כהנים קאמרת שני כהנים דכהנים עם לעצמן איקרו,

והוליא את כל הפר. אלמא לאחר שחיטה פר קרי ליה: שיוליא את כולו. תירוצא הוא כלומר לאו דאיקרי פר אלא הכי קאמר יוציא את כל הנשאר ממנו: ואת פר החטאת. קושיא הוא והכתיב (ויקרא מו) להוליאם לשריפה: בעור ובשר ופרש.

היכא דמשתעי קרא בגוף הפר שעורו איתיביה רבי יצחק נפחא לר' אמי והוציא ובשרו ופרשו כולן יחד כי התם כולי את כל הפר שיוציא את כולו יואת פר החמאת עלמא לא פליגי דמיקרי פר: כי פליגי. ואת שעיר החמאת אמר רב פפא בעור לגבי ביאת פנים שאינו מכנים שם ובשר ופרש דכולי עלמא לא פליגי כי אלא הדם: במה הוכשר לבא. מה פליגי בדם מר סבר דם איקרי פר ומר סבר יעשה כדי שיהא רשאי ליכנס יביא דם לא איקרי פר אמר רב' אשי מסתברא פר חי לעזרה ויעשה עבודות שבעניו: כמאן דאמר דם איקרי פר דכתיב בואת וחיפוק ליה. בעיין דבעינן לעיל דעל יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר אטו כרחין אין אחר נכנס בשחיטתו דהא חטאת שמתו בעליה היא: חטאת בקרניה מעייל ליה אלא בדמו וקרי ליה פר לבור היא. הואיל ועליו ועל אחיו ואידך במה הוכשר אהרן לבא אל הקדש הכהנים בא (ועל כל קהל ישראל) בפר בן בקר לחמאת ותיפוק ליה דחמאת דכתיב וכפר בעדו ובעד ביתו (ובעד שמתו בעליה היא אוחמאת שמתו בעליה כל קהל ישראל) (שם): אמר לו רבי למיתה אזלא א"ל רבין בר רב אדא לרבא מאיר. במס׳ תמורה (דף יד.) היא: לאו אמרי תלמידיך אמר רב עמרם חמאת צבור מכלל דחיכה למהן דחמר דלבור. היא ולא למיתה אזלא ידתנן יאמר לו ר"מ לאו מכלל דשמעיה לתנא קמא דאמר דלבור היא והיינו טעמא דדחי: אמר והלא פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול לו רבי יעקב. לתנא קמא דר׳ מאיר ופסח דקרבן יחיד הוא ודוחה את השבת תרוייהו לחד תנא קמהדרי דאמר ואת הטומאה לאו מכלל דאיכא למאז קרבן לבור דוחה קרבן יחיד אינו דאמר דצבור ולמעמיך דקתני יאמר לו רבי דוחה: הגיגה. מפרש לקמיה (ה) מחי יעקב והלא פר העלם דבר של צבור ושעירי טעמא קרי ליה קרבן לבור: חביתי עבודת כוכבים וחגיגה דקרבן צבור ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה מכלל כהן גדול. זמנן קבוע בכל יום כתמיד חגיגה חין זמנה קבוע לדחות שבת שהרי יש לה תשלומין כל שבעה: כולן דאיכא למאן דאמר דיחיד אלא לתנא קמא ימותו. דהויא לה חטאת שכפרו בעליה קא מהדר ליה דשמעיה דקאמר קרבן צבור וחמש הטאות מתות ולד חטאת דוחה את השבת ואת המומאה וקרבן יחיד ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה ושכפרו בעליה ושעברה שנתה: שאין אמר לו רבי מאיר קרבן יחיד כללא הוא חטחת לבור מתה. וכי גמירי חמש והלא פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול ופסח חטאות מתות ביחיד גמירי: לנדבה. דקרבן יחיד הוא ודוחין את השבת ואת לקיץ המזבח והיא קרויה נדבת לבור המומאה ואמר לו רבי יעקב קרבן צבור כללא הוא והלא פר העלם דבר של צבור ובאה מן המותרות של כל הרועות האמורות בכל מקום: ה"ג והתניא פר יום הכפורים ושעיר יום הכפורים: ושעירי עבודת כוכבים וחגיגה דקרבן צבור שחין חטחת השותפין מתה. דרבי הוא ואין דוחין לא את השבת ולא את שמעון סבר חמש חטאות המתוח השומאה ׄאלא סֹנקום האי כללא בידך סּכל בחד מקום אגמרינהו רחמנא למשה מה שזמנו קבוע דוחה את השבת ואת הטומאה תמורת חטאת מתה ליתא בשותפות אפילו ביחיד וכל שאין זמנו קבוע אינו שאין קרבן השותפות עושה תמורה ש דוחה לא את השבת ולא את המומאה דכתיב ואם המר ימיר (ויקרא כו) לשון יחיד אף כולן אינן מתות בלבור ולא ואפילו בצבור איתיביה אביי ״פר ושעיר בשותפין אפילו המלויות בהן והכי של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים מפרש בהוריות (ו.): ומאי נפקא מינה. תחתיהן כולם ימותו וכן שעירי עבודת כיון דסוף סוף לאו למיתה אזיל ושפיר כוכבים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן תריך רב עמרם לעיל להא דקשיא לן כולם ימותו דברי רבי יהודה רבי 🏿 (אליעזר) תיפוק לי דחטאת שמתו בעליה היא ורבי שמעון אומרים ירעו עד שיסתאבו מאי נפקא ליה לרבא לסלוקיה לרב וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה שאין חמאת עמרם ממאי דקרייה חטאת לבור צבור מתה אמר ליה מאי פר פר העלם ולאוקמי׳ בחטאת השותפין: דלא דבר של צבור והא של יוה"כ קתני כי קתני מייתי כהנים פר בהוראה. כלומר בבעיין ודאי (כ) מודינן דמתרלי בין אדשעיר והתניא פר של יוה"כ ושעיר של אי איקרי חטאת לבור בין אי איקרי יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים חטאת השותפין אבל לא ניחא ליה תחתיהן כולם ימותו דברי רבי יהודה רבי לרבה לקרותן לבור כדי שלה יחמרו ירעו עד אומרים ירעו עד שמעון אומרים ירעו עד (אליעזר) שיסתאבו וימכרו ויפּלו דמיהן לנדבה שאין שיסתאבו וימכרו ויפּלו התלמידים שאם הורו בית דין א] של כהנים לעבור על אחת מן המצות חטאת צבור מתה לא תימא שאין חטאת ועשו כהנים על פיהם שיהו מביחין צבור מתה אלא אימא ישאין חטאת פר העלם דבר כאחד מכל השבטים דקיימא לן (הוריות דף ה:) שבט אחד השותפין מתה ומאי נפקא מינה דלא מייתו איקרי קהל כהנים ודאי לאו איקרו כהנים פר בהוראה ת"ש דבעי ר' ₪(אליעזר) קהל אלא אותן שנטלו נחלה:

א) והוריות ו: מיר תמורה טו. טו. כה:], ב) [במשנה ליתה ופסח לכך ל"ל דמניא משום דברייתא היא], ג) ממורה יד., ד) [מוספ' תמורה פ"א ה"ז ע"בן, ה' [תוספי שס שבת קמו. וש"כן, ו' [עי תוסי פסחים ע: ד"ה מ"טן, לום פטורם על ז' ל מ בן, 1) [מוספי פ"ג ה"ו לקמן סה. שבועות יא. הוריות ו.], **ה**) [ל"ל אלעור], ע) [תמורה ג.], י) [דההיא עולה הוי ואפי׳ אם יביא כל שבט שעיר בע"ז פר מיהא לא מייתי הלכך נקט פר כנ"ל רש"א מת"יו.

תורה אור השלם

ו. והוציא את כל הפר אל מחרץ לַמַּחֲנֶה אֶל מָקוֹם טְהוֹר אֶל שֶׁפֶּרְ הַיְּדְּשֶׁן וְשְׁרַף אתוֹ עַל עַצִים בָּאֵשׁ עַל שֶׁפֶּרְ הַדֶּשֶׁוֹ יִשְּׁרֵף: ויקרא ד יב ג וְאֵת פַּר הַחַשְּׁאת וְאֵת 2.

2. וְאֵחֵל פַּוּ וְחָשְּׁאַת וְאֲשֶׁר הוּבְּא שְׁעִיר הַחַטְּאַת אֲשֶׁר הוּבְא אָת דְּמָם לְכַפַּר בַּקּדֶש יוֹצִיא אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשֶׂרְפוּ בָאֵשׁ אֶת עֹרֹתָם ואֶת בְּשָּׁרָם וְאֶת פִּרְשָׁם: ויקרא טז כז

נ. בְּזֹאת יָבֹא אַהָרֹן אֶל. הַּלְּךֶשׁ בְּפַּר בָּן בָּקָר לְחַשָּאת וְאַיִל לְעלָה: ויקרא טז ג

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה חגיגה. מפרט לקמיה. נ"ב בדף נא ע"א:
(ב) ד"ה דלא מיימי כו' בבעיין

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה דלא מייתי כהנים וכו' ב"ד של כהנים. ל"ל ב"ד לכהנים:

תום' ישנים למעמיך הא דתניא גרסינן

דאינה משנה. וח"ת ליקשי ליה מחביתי כ"ג (דחינה) [דחינס] של לבור שבחין משלו ולא שייכי מידי נחחיו הכהר. אלא כאילו של אהרן דחשבינן הרבו יחיד. י"ל דכיון שקריבין עם מנחת לבור קרי ליה קרבן לבור, ועוד דאמרינן בהתכלת [מנחות לא, ב] דכ"ג שמת ולא מינו אחר כן דכיג שמנת וכם מים מחור תחתיו שמביחין חביתין משל לבור. ה"ר יוסף. ור"ש אומר ירעו עד שיםתאבו. הקשה ריב"א מ"מ מה מירן למעלה מטאם לבור [היא] ולא למימה אולא. נהי דלאו לחימה אולא מ"מ רועה היא, וקשה להני מלאי (דלעיל דקאמרי) [ולעיל קאמר] שמתכפרים בה, ומירן דהא דאמרינן רועה היינו היכא שנתכפרו בה כבר, אצל היכא שעומדת עדיין להקרבה שלא נתכפרו בה אחיו הכהנים לאו לרעייה נמי אזלא. ורבינו לוח כל שים לנדי לוה דהת האמרן לעיל חטאת לבור שמתו בעליה לאו למיתה אולא היינו לכ"ע אפילו לרבי יהודה לשום תנא דאין לבור מחים כדנפקא לן בספ"ק דהוריות [ו, א] כפר לעמך ישראל אשר ידית. ראויה כפרה זו שתכפר שלית, לנויים כפנים זו שתכפני על יולאי מלרים, ואפילו לרבי יהודה מייתי לה החם, והוי כפר העלם דבר של לבור שמת לחד מן הלבור דקרבה. יש לחמוה למה הזכיר בכל (יום)

ופעם) פר העלם דבר של לבור לשוו יחיד ושעירי ע"ז מזכיר בלשוו רבים ואע"פ שלא היה כי אם אחד. ושמא לא ניחא ליה לישנא ולארוכי) - בשטון בי הפנט המל בל נותן להי לפל ב היה לפל המל היה למר פל על היה למר פרי ע"ז היה מוכירם בלשון בכים כמו שעירי, אבל פרי צולא ביורים פר בלשון רכים לונות פרי העלם בכד של בזבר, אבל אי היה למר פרי ע"ז היה מוכירם בלשון בכים כמו שעירי, אבל פרי הפלם אינו לשון יפה. [74 תישא שאיין חשאת ציבור שתה. פי רב עמרם (ו)לא ימרץ כן לעיל אלא אימא שאיין חשאת ציבור שתה. פי רב עמרם (ו)לא ימרץ כן לעיל אלא אימא שאיין חשאת ציבור שתה. פי רב עמרם (ו)לא ימרץ כן לעיל אלא אימא שאיין חשאת ציבור שתה. פי רב עמרם (ו)לא ימרץ כן לעיל אלא אימא שאיין חשאת ציבור

לדברי

הפננס היני לשון יפנה, ודא הרכוא באיר רב יוסף כחונים קאמרת שני כהנים דכחנים עם לעצמן איקרה, די אלעזר ורי שמעון אומרים ירעו עד שיסתאבו, א"י רב יוסף כחונים קאמרת שני כהנים דבחוראה. בילו לכור עינה. וקשה לרצינו הא פקא מינה בילו או להרן מטאח שומפין היאן. ובאר בפקא מינה דלא פייתה בבור וכמקא לן בפיק דסוריות [, א] מכפל לענקן ישראל, ואי של שומפין היא מנוס, וושל לשומפין היא שנוכה, לחיד על גדור הוא אינה מתם הלבור ומפקא לן בפיק דסוריות [, א] מכפל לענקן ישראל, ואי של שומפין היא של שומפין היא מפקא מינה בצבור דוקא מפקיען מההוא קרא, דהכי משמע בספ"ק דסוריות [, א] דמניא הסס מת אחד מב"ד פטורין, אחד מצבור דוקא מפקיען מההוא קרא, דהכי משמע בספ"ק דסוריות [, א] דמניא הסס מת אחד מב"ד פטורין, אחד מצבור מומקיף לה רב יוסף (דילמא) [דטקמא כ)רבי שמעון דאמר ב"ד מביאין עם הלבור, מת אחד (מב"ד מביאין ומוקי לה רב כרבי מאיר, ומתקיף לה רב יוסף (דילמא) [דטקמא כ)רבי שמעון לאמר ב"ד מביאין עם הלבור, מת אחד מב"ד משורין אולו למיכה מואל העיש בעורין, אלג לב"ש מת אחד מב"ד מינין, ומוקי לה מב"ד מורין, אחד מב"ד מינין לייד לייד אופיה ביוסף (דילמא) בייד מייד מורין, אחד מב"ד מייד חייבין, ומוקי לה בעורין, אחד מב"ד בעורין, אחד מב"ד בעורין, אול ר"ש מת אחד מהם ב"ל שפיר שליות מומי אולו לועים בעורים, אול לרשב בעורים ביושל מייד מייד מייד מייד מייד מייד מות אומין לייד למיד מייד מייד מות אומין לייד למיד מות מה אלא רועה בעורים, אונו לרשב מות מת מייד מייד מייד לייד ביו מייד מייד מייד מות אומים לאול ועם בעורים אולו מרכם לאול מות מייד ביות אומים לאול מות ביות ביות אומים לאול מות ביות ביות אומים לאול מות ביות אומים אומים לאול מות ביות אומים לאול מות ביות אומים לאול מות ביות אומים לאול מות ביות אומים אומים לאול מות ביות אומים אומים לאול מות ביות אומים אומים אומים לאול מות ביות אומים אומים אומים אומים לאול מות ביות אומים אומים אומים אומים אומים אומים אומים ביות אומים אומים אומים אומים אומים לאול מות ביות אומים לאול מות ביות אומים א אבל בצבור אינה נדמים בשביל מיחם האחד, אבל בשוחפין נדחים, דמהיכא חיסי לן דקריבה, ועוד חימה (אמינא) [מנא] ליה לאב"י החם דלר"ש נמי מת [אחד] מביו דין חייבין משום דאים להו בהך ברייסא דאין חטאת שוחפין נדחים, דמהיכא חיסי לן דקריבה, ועוד חימה (אמינא) [מנא] ליה לאב"י החם דלר"ש נמי מת [אחד] מבים דאים בשביע החים באות היה לא המיים לא הקרבה), ומיהו אומר רביט

אין חטאת שותפים מתה ולדידיה לא נפקא מינה מידי לענין טומאה דסבירא ליה בפרק קמא (דף ו:) טומאה דחויה היא בלבור: